

Sygn. akt IV Ka 14/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale oskarżyciela prywatnego J. J.

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r.

sprawy D. W.

syna S. i M. z domu J.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 21 listopada 2018 r. sygnatura akt II K 396/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego D. W. na rzecz oskarżyciela prywatnego J. J. koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 840 złotych;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt IV Ka 14 /19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 21 listopada 2018 roku, sygn. akt II K 396 /17:

I. oskarżonego D. W. uznał za winnego tego, że w dniu 13.10.2017r. w Z. woj. (...), spowodował u J. J. obrażenia ciała w postaci: powierzchniowego urazu głowy ze wstrząśnieniem, urazu twarzy z obrzękiem nosa i drobnym otarciem naskórka, a także osłabienie drożności lewego przewodu nosowego, podbiegnięcie krwawe na bocznej stronie uda prawego i przedramienia lewego, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego J. J. naruszenie czynności ciała trwające poniżej dni 7, to jest popełnienia występkę z art. 157 § 2 kk, za który na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył

oskarżonemu D. W. karę grzywny 60 /sześćdziesięciu/ stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 /dwudziestu/ złotych;

II. zasądził od oskarżonego D. W. na rzecz oskarżyciela prywatnego J. J. koszty procesu w kwocie 1.350 /jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt 00/100 / złotych i wymierzył opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 120,00 /stu dwudziestu 00/100/ złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący obrońca na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1,2 i 3 k.p.k. w zw. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na:

- przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony D. W. w trakcie przebywania na terenie posesji uderzył pokrzywdzonego J. J. w twarz, podczas gdy brak jest wiarygodnych dowodów na te okoliczności, w tym przede wszystkim spójnych, logicznych i przejrzystych, a przy tym wzajemnie się pokrywających i uzupełniających zeznań świadków;
- przyjęciu przez Sąd I instancji, iż J. J. przewrócił się na ziemię w wyniku ingerencji oskarżonego, podczas gdy pokrzywdzony biegnąc sam przewrócił się na ziemię;
- przyjęciu przez Sąd I instancji, iż obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzonego J. J. spowodował oskarżony, podczas gdy brak jest wiarygodnych dowodów na te okoliczności, w tym przede wszystkim spójnych, logicznych i przejrzystych, a przy tym wzajemnie się pokrywających i uzupełniających zeznań świadków, pokrzywdzonego i oskarżonego;

2. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nie odniesienie się do wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania i oparcie wyroku na niepełnym materiale dowodowym, dokonanie wybiórczego i dowolnego dopasowania dowodów na potwierdzenie przyjętej przez Sąd I instancji wersji wydarzeń opierającej się na zeznaniach pokrzywdzonego J. J., który wielokrotnie zmieniał stan faktyczny zdarzenia - wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia wersji zdarzenia przyjętego przez Sąd;

3. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. która miała wpływ na treść wyroku, poprzez:

- przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, polegające na sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie;
- przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień i wskazań pokrzywdzonego J. J., który wielokrotnie podawał inny stan faktyczny, zatajał informacje przed Sądem, aby faktycznie ukryć swoje zachowanie;

4. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości odnośnie faktycznego przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego, a także sposobu zachowania pokrzywdzonego, w tym wielokrotnej zmiany przez niego wersji wydarzeń na niekorzyść oskarżonego zamiast na jego korzyść;

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji;
3. nie obciążanie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Postawione w niej zarzuty są wysoce ogólnikowe i wybiórczo traktują materiał dowodowy sprawy, przywołując tylko wersję zdarzenia pochodzącą od oskarżonego.

Wbrew zawartym w niej zarzutom kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała niepodważalnie, iż Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, jest wyczerpujące i podlega aprobachie sądu odwoławczego.

Zarzuty apelacyjne obraży prawa procesowego art. 4 kpk, art.410 kpk i art. 5 § 2 kpk są całkowicie chybione, wymienione w nich zasady procedowania przeciw w żaden sposób nie zostały złamane.

Wszystkie zawnioskowane przez strony dowody zostały przeprowadzone i należyście ocenione, zatem całkowicie gołosłowny jest zarzut oparcia wyroku na niepelnym materiale dowodowym.

Stan faktyczny sprawy sąd ustalał nie tylko na podstawie zeznań pokrzywdzonego oskarżyciela prywatnego J. J. ale i wyjaśnień oskarżonego oraz dostarczonego przezeń dowodu w postaci nagrania końcowej części zajścia utrwalonego na kamerce samochodowej a także dokumentacji medycznej pokrzywdzonego.

Wprost sąd meriti wskazał (k. 3-4 motywów), w jakim zakresie daje wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i w jakim zeznaniom oskarżyciela prywatnego, podkreślając, że obaj wymienieni eksponują korzystne dla siebie fragmenty zajścia. Na wiarę nie zasługiwały m. in. zaprzeczenia oskarżyciela prywatnego, iż w toku zajścia nie zwracał się wulgarnie do oskarżonego i nie opluł oskarżonego. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, co ustalił prawidłowo Sąd Rejonowy, zresztą głównie na podstawie wyjaśnień oskarżonego i dostarczonego przezeń nagrania, że to oskarżony wywołał konflikt zaczepiając słownie oskarżyciela prywatnego, wulgarnie się doń odnosząc, po czym uderzył go w twarz, a gdy oskarżyciel prywatny oddalał się od oskarżonego, ten ruszył za nim, kontynuował kłótnię , popychał aż oskarżyciel przewrócił się na ziemię. To oskarżony zajście sprowokował, okazując agresję słowną i dążył do konfrontacji fizycznej z oskarżycielem prywatnym, czego skutkiem jest spowodowanie obrażeń ciała oskarżyciela prywatnego.

Apelujący nie podważa miarodajności zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, w tym niekorzystnej dla oskarżonego opinii biegłego z zakresu medycyny. Opinia ta stanowi jednoznaczne dopełnienie zeznań oskarżyciela prywatnego co do przyczyn i stopnia ciężkości doznanych od oskarżonego obrażeń ciała. Apelujący nie podważa także miarodajności potwierdzających relację oskarżyciela prywatnego zeznań świadka B. N., która bezpośrednio po zajściu widziała oskarżyciela prywatnego, i jak to zrelacjonowała, był on zapłakany, leciała mu krew z nosa i skarżył się na pobicie.

W kontekście powyższego nieuprawniony pozostaje zarzut apelacji błędnych ustaleń faktycznych, sprowadzający się do twierdzenia, że oskarżony nie uderzył oskarżyciela prywatnego J. J. zaś doznane przezeń obrażenia ciała nie wynikały z ingerencji oskarżonego, lecz były skutkiem przewrócenia się pokrzywdzonego w trakcie biegu.

Nie wskazał też apelujący, które okoliczności sprawy należałoby potraktować jako nie dające się usunąć wątpliwości, które w procesie oceny dowodów należałoby zarachować na korzyść oskarżonego, zatem na czym miałyby polegać obraza zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk?

Tak więc ustalenia faktyczne wyroku nie zostały w żaden sposób skutecznie podważone. Przyjęcie sprawstwa i zawinienia oskarżonego co do popełnienia występku kwalifikowanego z art. 157 § 2 kk stało się w pełni uzasadnione.

Wyczerpującą i spełniającą wszystkie wymogi art. 53 kk pozostaje również argumentacja wyroku w zakresie wymiary kary. Spośród katalogu kar przewidzianych w art. 157 § 2 kk Sąd wymierzył karę najłagodniejszego rodzaju tj. grzywnę i to relatywnie łagodną. Zważywszy na ustalone zachowanie oskarżonego, który bezpodstawnie zaatakował oskarżyciela prywatnego, powodując obrażenia ciała i cierpienia fizyczne, wymagające leczenia w ramach pomocy szpitalnej, kara ta nie wzbudza korzystnych dla oskarżonego zastrzeżeń, to podlegająca aprobacie reakcja karnoprawna. Jej wykonanie przede wszystkim powinno uzmysłwić oskarżonemu naganność popełnionego występku i wdrożyć oskarżonego do poszanowania norm prawa, a w ramach ogólnoprewencyjnego oddziaływania ukazać, że przestępca nie pozostanie bezkarny.

O kosztach należnych od oskarżonego oskarżycielowi prywatnemu w toku postępowania apelacyjnego z tytułu zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z § 11 pkt. 1 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.), zasądzając zgodnie z wnioskiem pełnomocnika kwotę minimalną.

O należnych Skarbowi Państwa kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 i § 3 kpk i art.628 pkt.2 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, zasądzając je od oskarżonego wobec przegrania apelacji.